

ΣΗΜΕΙΩΜΑ ΣΥΝΤΑΞΗΣ

Εικόνες «θυροφύλαξης»

Andeline dos Santos

University of Pretoria, Νότιος Αφρική

Nicky Haire

Queen Margaret University Edinburgh,
Ηνωμένο Βασίλειο

Lucy Bolger

University of Melbourne, Australia

Γιώργος Τσίρης

Queen Margaret University Edinburgh, Ηνωμένο Βασίλειο
St Columba's Hospice Care, Ηνωμένο Βασίλειο

ΒΙΟΓΡΑΦΙΕΣ ΣΥΓΓΡΑΦΕΩΝ

Η **Andeline dos Santos**, DMus, είναι επίκουρη καθηγήτρια μουσικοθεραπείας και συντονίστρια έρευνας στη Σχολή Τεχνών του University of Pretoria. Υπηρετεί ως συν-αρχισυντάκτρια του *Approaches*. [andeline.dossantos@up.ac] Η **Nicky Haire** είναι λέκτορας μουσικοθεραπείας στο Queen Margaret University Edinburgh. Υπηρετεί ως αναπληρώτρια συντάκτρια του *Approaches*. [nhaire@qmu.ac.uk] Η **Lucy Bolger** είναι επίκουρη καθηγήτρια μουσικοθεραπείας στο Melbourne Conservatorium of Music, Αυστραλία. Υπηρετεί ως αναπληρώτρια συντάκτρια του *Approaches*. [bolger.l@unimelb.edu.au] Ο **Γιώργος Τσίρης**, PhD, είναι Διευθυντής Εκπαίδευσης, Έρευνας και Δημιουργικών Τεχνών στο St Columba's Hospice Care και Επίκουρος Καθηγητής Μουσικοθεραπείας στο Queen Margaret University Edinburgh. Είναι ο ιδρυτικός συντάκτης του *Approaches*. [gtsiris@qmu.ac.uk]

Ιστορία δημοσίευσης:

Υποβολή 5 Δεκ. 2024
Αποδοχή 11 Δεκ. 2024
Δημοσίευση 23 Δεκ. 2024

Μια αυξημένη προσοχή προς τις αντι-καταπιεστικές πρακτικές έχει τροφοδοτήσει κριτικές αναζητήσεις σχετικά με τη «θυροφύλαξη» (gatekeeping) στο επάγγελμα της μουσικοθεραπείας, συμπεριλαμβανομένων των ζητημάτων που αφορούν την ακαδημαϊκή εκπαίδευση, την εποπτεία και την δεοντολογία (Gombert, 2022· Hicks, 2020· Hsiao, 2014· Wetherick, 2024). Οι πρακτικές θυροφύλαξης, όπως γράφουν οι Fansler et al. (2019), καθιερώνονται με γνώμονα το ποιες γνώσεις θεωρούνται αποδεκτές ή μη αποδεκτές. Τέτοιες γνώσεις εξαρτώνται από

κατανοήσεις σχετικά με την υγεία και την ασθένεια, τα άτομα με αναπηρία και τους ικανούς, τον θεραπευτή και τον «πελάτη», τον εκπαιδευτικό και τον μαθητή, τις «κατάλληλες» συμπεριφορές, την «ακατάλληλη» γλώσσα (συμπεριλαμβανομένης της λογοκρισίας των συμμετεχόντων, των μειονοτικών μουσικοθεραπευτών και των διαφορετικών ειδών μουσικής στο πλαίσιο της μουσικοθεραπευτικής πράξης, καθώς και της ανάδειξης της «καθιερωμένης αγγλικής γλώσσας» στα ακαδημαϊκά πλαίσια), το ποιος βρίσκεται σε «κίνδυνο», το τι είναι φυσιολογικό και ούτω καθεξής. Αυτές οι αντιλήψεις μας οδηγούν στην κατασκευή ακαδημαϊκών προδιαγραφών/προγραμμάτων σπουδών, προτύπων πρακτικής, επαγγελματικών προσόντων, κωδικών δεοντολογίας, ερευνητικών κριτηρίων και ούτω καθεξής, τα οποία όλα λειτουργούν για την ενδυνάμωση των ορίων

που έχουν κατασκευαστεί κατά την ανάπτυξη του επαγγέλματος. (Fansler et al., 2019)

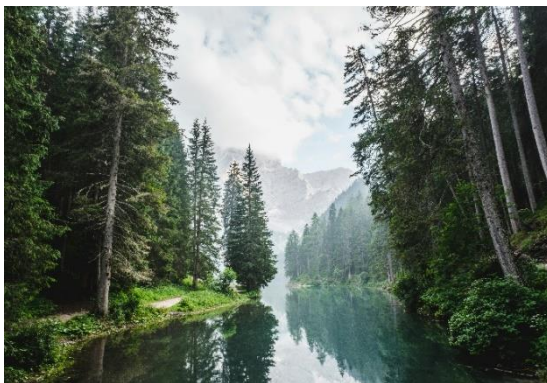
Αυτά τα στρώματα θυροφύλαξης διαμορφώνουν τον επαγγελματικό μας λόγο και στηρίζουν επίσης τις παρασκηνακές διαδικασίες των ακαδημαϊκών εκδόσεων. Πράγματι, οι συντάκτες των περιοδικών και οι κριτές θεωρούνται συχνά ως «θυροφύλακες» που έχουν τη δύναμη να επικυρώνουν ερευνητικά αποτελέσματα και να επηρεάζουν την οικοδόμηση της γνώσης και των μελλοντικών επαγγελματικών κατευθύνσεων σε ένα πεδίο. Αυτή η δύναμη δεν είναι ουδέτερη. Περιλαμβάνει εξαιρετικά πολύπλοκες διαδικασίες που χρωματίζονται από κοινωνικοπολιτισμικές επιρροές, επιστημονικές παραδοχές και, ενίοτε, ανταγωνιστικές επαγγελματικές ατζέντες και δυναμικές εξουσίας.

Σε αυτό το σημείωμα σύνταξης, κάνουμε ένα βήμα στο πλάι για να μοιραστούμε τις απόψεις και τις εμπειρίες μας γύρω από τη «θυροφύλαξη» ως συντάκτες του *Approaches* καθώς συμπληρώνει τη 15η επέτειό του. Η καθεμία/καθένας παραθέτει έναν δημιουργικό αναστοχασμό αντλώντας εικόνες από διαφορετικές θύρες (πύλες ή πόρτες), ήχους και μεταφορικές έννοιες. Καλούμε εσάς, τους αναγνώστες, να εκλάβετε αυτούς τους αναστοχασμούς ως προσκλήσεις, ανοίγοντας έναν χώρο όπου μπορείτε να αναλογιστείτε και εσείς τις δικές σας εμπειρίες αντίστοιχα.

Η πρόσκληση της Andeline

Εικόνα 1: Πόρτα που ανοίγει και κλείνει

Εικόνα 2: Το ποτάμι

Εικόνα 3: Κυψέλη

Μια πόρτα μπορεί να είναι πολλά πράγματα ταυτόχρονα.

Οι πόρτες μπορεί να είναι τόσο ανοιχτές όσο και κλειστές. Δίνω αξία στη μεθοδολογική αυστηρότητα, όπως έχω μάθει να την αντιλαμβάνομαι. Ομολογώ ότι μου αρέσει η τάξη και η αστραφτερή αντιληπτή υπεροχή της. Καθοριστικώς, εκτιμώ επίσης την ταπεινότητα. Πολλές προοπτικές ίσως έρχονται σε αντίθεση με την αντίληψή μου για το «πώς πρέπει να είναι τα πράγματα». Το δικό μου πλαίσιο είναι και πάντα θα είναι εξαιρετικά ελλιπές. Ίσως να έρθω αντιμέτωπη με απόψεις που με εκπλήσσει το πόσο πρωτοποριακές είναι, καθώς κλονίζουν τα θεμέλιά μου, ή μπορεί απλώς να είναι διαφορετικές μέσα στην πλούσια καθημερινότητα της βιωμένης εμπειρίας κάποιου άλλου σε ένα διαφορετικό μέρος, με ανθρώπους που δεν έχω γνωρίσει ποτέ, ιδέες που δεν έχω συναντήσει και μουσική που δεν έχω ακούσει στο παρελθόν.

Το αριστερό μισό της πόρτας παραμένει ανοιχτό (Εικόνα 1). Πρέπει να μείνει έτσι. Το επιθυμεί. Δροσερό αεράκι φυσάει από μέσα της. Μια πόρτα που ανοίγει και κλείνει. Λειτουργεί. Έτσι δεν είναι;

Ίσως μια «θύρα» θα μπορούσε να είναι ένας ποταμός (Εικόνα 2). Ως νέα ερευνήτρια, στάθηκα στη μία πλευρά του ποταμού – ανάμεσα στα αγκαθωτά δέντρα – και κοίταξα τους «ειδικούς» στην άλλη όχθη. Το νερό ανάμεσά μας ήταν παγωμένο. Η ταχύτητα. Το βάθος. Είχα μια σχεδία, αλλά δεν έμοιαζε αρκετά ανθεκτική. Θα μπορούσα να προσπαθήσω να φωνάξω για να ρωτήσω αυτούς στην άλλη πλευρά πώς έφτασαν εκεί... αλλά όχι... ποια είμαι εγώ για να τους φωνάξω;

Κατά κάποιο τρόπο (ακόμα δεν είμαι απόλυτα σίγουρη για το πώς), ξύπνησα μια μέρα στην άλλη όχθη του ποταμού. Θα ήθελα πολύ να δω αν υπάρχουν κάποιοι ταξιδιώτες που να περιμένουν στην όχθη στην οποία στεκόμουν πριν. Έχω μια φουσκωτή βάρκα που μπορώ να μοιραστώ. Μια σχοιένια γέφυρα που μπορώ να ρίξω για να τους βοηθήσω να διασχίσουν.

Περπατώ επίσης μέσα στο δάσος για να εξερευνήσω. Μέσα από τα δέντρα βλέπω... ένα νέο ποτάμι...

Δεν βιώνω την εμπειρία μιας μοναχικής μέλισσας (Εικόνα 3), αποφασίζοντας ποιος επιτρέπεται να μπει στην κυψέλη. Το να καλωσορίζεις ιδέες, να γιορτάζεις τις μελέτες, να θέτεις ερωτήματα σχετικά με τα συμπεράσματα και να προσκαλείς πρόσθετη κριτική αποτελούν μέρος μιας συλλογικής προσπάθειας. Επηρεάζουμε ο ένας τον άλλον και συνεργαζόμαστε ως συντακτική ομάδα.

Μια κυψέλη μπορεί να παράγει περισσότερο μέλι από ό,τι μια μεμονωμένη μέλισσα, αλλά και πιο επώδυνα τσιμπήματα. Πιστεύω στη σοφία των συνεργατικών προσεγγίσεων, αλλά γνωρίζω ότι η «ομαδική σκέψη» και η συλλογική δύναμη χρειάζονται πάντα αυστηρή εξέταση.

Καθώς εξερευνούσα αυτές τις τρεις εικόνες αυτοσχεδιάζοντας στο πιάνο μου, είχα την τάση να σταθώ στην ένταση που εμπεριείχε η καθεμιά τους. Η μουσική ήθελε να με τραβήξει ανάμεσα στη φωτεινή, ανοιχτή, εξωστρεφή φιλικότητα και στα πιο σφιχτά, τετραγωνισμένα, άκαμπτα μουσικά σχήματα. Πώς να το επιλύσω αυτό; Ή ποια είναι αυτή η αλληλοκαλυπτόμενη ζώνη που ίσως απαιτεί περισσότερο αναγνώριση παρά επίλυση; Στη μουσικοθεραπεία γνωρίζουμε καλά την πολυδιάστατη μουσική που δύναται να εμπεριέχει θεμελίωση και ευελιξία, τάξη και παιγνιώδη διάθεση, ένα στιβαρό οστινάτο και μια φευγάτη μελωδία, και μια επαναλαμβανόμενη δωδεκάμετρη δομή με αυτοσχεδιαστικές εκπλήξεις εντός της. Εκεί συχνά έγκειται η πιο ρεαλιστική πτυχή της πραγματικότητας της εμπειρίας και της σχέσης.

Η πρόσκληση της Nicky

Ένας λόγος για τον οποίο επιθυμούσα να ενταχθώ στη συντακτική ομάδα του *Approaches* ήταν η υποστήριξη νέων ερευνητών και συγγραφέων. Στον ρόλο μου ως αναπληρώτρια συντάκτρια, βρίσκω την έννοια του «θυροφύλακα» της γνώσης άβολη και πολύτιμη για διερεύνηση.

Τρεις εικόνες ήρθαν γρήγορα στο νου μου (που ζωγράφισα και βρήκα), και χρησιμοποίησα ατομικό αυτοσχεδιασμό σε μια επαναληπτική διαδικασία αναστοχαστικότητας βασισμένης στις τέχνες (Schenstead, 2012) ή *σκέψης μέσω αυτοσχεδιασμού* (Haire, 2022) για να εμβαθύνω περαιτέρω τις εξερευνήσεις μου.

Εικόνα 4: Ένας ιστός αράχνης

Εικόνα 5: Ο αέρας μέσω των χορδών

Εικόνα 6: Οι γραμμές της θύρας

Φτιαγμένος από μετάξι, ο ιστός της αράχνης είναι κολλώδης (Εικόνα 4). Συχνά τα μακριά υφάδια μεταξύ των κλαδιών δεν είναι ορατά στους ανθρώπους, και αν τύχει να περάσετε μέσα από ένα, το υφάδι σπάει και πιθανότατα μέρος αυτού θα παραμείνει στα ρούχα ή το σώμα σας – αν και παρατηρώ ότι η αίσθησή του είναι εκείνο που μου μένει. Η σχοινοειδής αιώρα που δημιουργούν οι αράχνες για να πιάσουν έντομα φαίνεται ένα παροδικό είδος φραγμού με θανάσιμο σκοπό, και ίσως κάπως απομακρυσμένο από την ακαδημαϊκή ανθρώπινη οικολογία. Απολαμβάνω τη συνοχή και τα νήματα της σύνδεσης, αλλά η εμπειρία τού να βρίσκεσαι στη μέση ενός ιστού που δεν γνώριζες ότι υπήρχε, και οι αόρατες/ορατές γραμμές μου θυμίζουν την εμπειρία μου με ακαδημαϊκούς κανόνες, συνήθειες και ιεραρχίες γνώσης.

Η Εικόνα 5 προέκυψε από την ιδέα μιας δόνησης του αέρα που προκαλείται από τη δοξαριά σε μια χορδή. Σκεφτόμουν τον τρόπο με τον οποίο κατασκευάζονται τα έγχορδα όργανα και την ένταση που κρατάει μια χορδή προκειμένου να ηχήσει. Η κάθε χορδή έχει την άνεση να αντηχεί σε διαφορετικό τονικό ύψος. Μήπως μια τεντωμένη χορδή είναι κάτι σαν μια είσοδος; Αυτή η ιδέα με ώθησε να δοκιμάσω να παίξω χρησιμοποιώντας το βιολί μου και βρήκα τον εαυτό μου να εξερευνά μουσικούς τρόπους και κλίμακες – τις δικές μου εσωτερικές πύλες που σχηματίζουν μια άυλη ηχητική σκαλωσιά. Ενσωματώνω αυτές τις πύλες στον τρόπο με τον οποίο ακούγομαι και παίζω εντός συγκεκριμένων τεχνικών και πολιτισμικών μουσικών παραμέτρων. Προς το τέλος του αυτοσχεδιασμού μου, βρήκα τον εαυτό μου να προσπαθεί να ξεπεράσει αυτούς τους μουσικούς τρόπους. Κατά πόσο κατασκευάζουμε τις δικές μας πύλες; Ποιες διαδικασίες σώματος-νου διασφαλίζουν τη διατήρησή τους; Και πώς αλλάζουν σε σχέση με άλλους ανθρώπους;

Η Εικόνα 6 μου φαίνεται μια «τυπική» πύλη, μια πόρτα φράχτη που θα μπορούσα να βρω αν πήγαινα βόλτα σε μια αγροτική περιοχή κοντά στο μέρος όπου κατοικώ. Απαιτείται το άγγιγμα, και πάλι, για να περάσει κανείς μέσα από την πόρτα, και στην ύπαιθρο αυτού του είδους οι πόρτες φροντίζονται συχνά από τους αγρότες αλλά και από μέλη του κοινού. Υπάρχει εμπιστοσύνη ότι οι περιπατητές θα κλείνουν τις πόρτες και θα διατηρούν τα όρια, ώστε να είναι, για παράδειγμα, ασφαλή τα ζώα. Οι πόρτες προσδιορίζουν έναν τόπο, σηματοδοτώντας συχνά την ιδιοκτησία του τόπου αυτού. Προσφέρουν υλικές έννοιες σχετικά με τη δομή και την ανοικτή/κλειστή πρόσβαση.

Η Εικόνα 6 με έκανε επίσης να σκεφτώ ένα πεντάγραμμο δυτικής κλασικής σημειογραφίας. Κατά τον αυτοσχεδιασμό που έκανα ανταποκρινόμενη στην εικόνα, ένιωσα να προσελκύομαι σε επαναλαμβανόμενα ρυθμικά μοτίβα και δυσκολεύτηκα να απομακρυνθώ από αυτά ή να τα αλλάξω

γρήγορα. Αυτοσχεδιάζοντας, ξαφνιάστηκα από το πόσο ισχυρές ήταν οι εσωτερικευμένες πύλες μου και πώς αυτές οι πύλες έμοιαζαν να σχηματίζονται και να αναμορφώνονται ανάλογα με τη σκέψη ή την εμπειρία της στιγμής.

Στο ρόλο μου ως αναπληρώτρια συντάκτρια, υπάρχει κάτι που αφορά τον προσδιορισμό των θυρών – ορατών ή αόρατων – που μας κρατούν ή/και μέσα από τις οποίες κινούμαστε με τους επιμέρους συγγραφείς. Υπάρχουν περιπτώσεις που οι θύρες βοηθούν στον εντοπισμό του πεδίου γνώσης εντός του οποίου τοποθετούμαστε και μας επιτρέπουν να κατανοήσουμε αυτή τη γνώση. Ένας τρόπος με τον οποίο αντιμετωπίζω τη δυσφορία μου σχετικά με τη «θυροφύλαξη» είναι να ασκώ τον συντακτικό μου ρόλο με διαλογικό τρόπο. Ενεργώντας προς μια έννοια θυρο-φροντίδας στο έργο των ακαδημαϊκών περιοδικών, η οποία εξαρτάται από μια κοινή διαδικασία, θα μπορούσε να είναι ένας τρόπος για την αντιμετώπιση αυτής της προσωπικής δυσφορίας και για την δράση με ακεραιότητα ως προς την κατανόηση των διαφορετικών και πολλαπλών πυλών που υπάρχουν σε πολλές μορφές εντός ενός ακαδημαϊκού πλαισίου.

Η πρόσκληση της Lucy

Η ιδέα του να είσαι θυροφύλακας – πως αυτή η ιδέα μπορεί να είναι ένας τρόπος να καταλάβεις τον ρόλο του συντάκτη – μου είναι κάτι άβολο. Η διαδικασία προετοιμασίας αυτού του σημειώματος σύνταξης με ώθησε να σκεφτώ τις δικές μου εμπειρίες δημοσιεύσεων – ως συγγραφέας, κριτής και αναπληρώτρια συντάκτρια – και τους διαφορετικούς τρόπους με τους οποίους οι εμπειρίες και οι ρόλοι αυτοί με έχουν παρακινήσει να δω τη συνολική εκδοτική διαδικασία. Με ώθησαν να σκεφτώ ποιανού οι φωνές είναι στο επίκεντρο, ποιες ιστορίες αφηγούνται και σε ποιες γλώσσες, ποιοι τύποι γνώσης και εμπειρογνωμοσύνης τονίζονται και τι χάνεται στην πορεία.

Χρησιμοποίησα ένα πετάλι επανάληψης φράσης (loop pedal) για να κάνω έναν φωνητικό αυτοσχεδιασμό, αναπτύσσοντας το ένα ηχητικό στρώμα μετά το άλλο ως ανταπόκριση σε αυτές τις προτροπές, μέχρι να γίνει θορυβώδες και χαοτικό και πλήρες. Εντός του ήχου, ο νους μου έπαιξε με την ιδέα της δομικής θυροφύλαξης. Ο τρόπος με τον οποίο εγκαθίστανται τα συστήματα – στο μακρο-επίπεδο του παγκόσμιου ακαδημαϊκού χώρου, έως και τις δικές μας εσωτερικευμένες αντιλήψεις για το τι αξίζει και τι είναι «σωστό» – και πώς αυτά τα ίδια τα συστήματα δημιουργούν θύρες που μπορούν τόσο να διευκολύνουν όσο και να περιορίσουν την πρόσβαση σε ακαδημαϊκούς χώρους. Σκέφτηκα τα είδη των θυρών που αντικατοπτρίζονται στην Εικόνα 7, μια ζωγραφιά που σχεδίασα μόνη μου. Θυμήθηκα αυτό το σχέδιο πόρτας και στύλου από εικόνες που είχα δει ως παιδί. Με ενδιέφερε τότε, όπως και τώρα, ο τρόπος με τον οποίο το σκαλοπάτι και η πόρτα παρέχουν μια δίοδο πάνω από έναν φράχτη και στο τοπίο πέρα από αυτόν – όμως μόνο για μερικούς. Για εκείνους

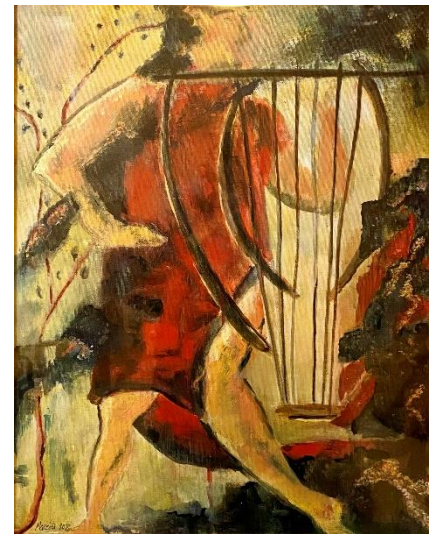
Εικόνα 7: Σχέδιο της Lucy

που μπορούν να ανέβουν στο σκαλοπάτι, και ξέρουν πώς να ανοίξουν την πόρτα, και θεωρούν ότι έχουν το δικαίωμα να εισέλθουν στο χώρο πέρα από αυτήν...

Ως συντάκτρια, εξακολουθώ να ανακαλύπτω τον ρόλο μου ως «θυροφύλακα» και εξακολουθώ να προσπαθώ να ξεκαθαρίσω πώς αισθάνομαι γι' αυτόν, αλλά θεωρώ πως το συμπέρασμα που αποκομίζω από αυτή την εικόνα είναι ότι για κάποιους, μια τέτοια πύλη είναι ακριβώς αυτό που χρειάζονται. Άλλοι μπορεί να χρειάζονται χρόνο, υποστήριξη, περισσότερες πληροφορίες ή ένα διαφορετικό είδος κενού στο φράχτη για να διασχίσουν.

Η πρόσκληση του Γιώργου

Αναλογιζόμενος τις εμπειρίες μου ως ιδρυτικός συντάκτης του *Approaches*, σκέφτηκα την Εικόνα 8 – ένα πρωτότυπο έργο τέχνης της αείμνηστης Mercédès Pavlicevic, μιας αγαπημένης συναδέλφου, μέντορα και φίλης. Παραπέμποντας σε στοιχεία αρχαιοελληνικού πολιτισμού, η εικόνα απεικονίζει μια ανδρόγυνη φιγούρα που κρατάει μια λύρα. Περιγράφοντας το έργο της, θυμάμαι ότι η Mercédès θεωρούσε τη λύρα όχι μόνο ως ένα μουσικό όργανο αλλά και ως μια πιθανή «πύλη» μέσω της οποίας μπορεί κανείς να εισέλθει σε διαφορετικούς κόσμους. Τα σύμβολα και οι μεταφορές αυτού του έργου περιέχουν βαθιά νοήματα, συμπεριλαμβανομένου του ρόλου της μουσικής ως μιας εισόδου, του ρόλου του «θυροφύλακα» (μουσικού) και του πολιτιστικού τους πλαισίου.

Εικόνα 8: Έργο τέχνης από την Mercédès

Από την ίδρυσή του ως περιοδικό με κριτές, το *Approaches* έχει διαμορφωθεί από τρεις βασικές κινητήριες δυνάμεις: τη δέσμευσή μας ως προς την ανοικτή πρόσβαση, την ταυτότητά μας ως δίγλωσση (αγγλική-ελληνική) έκδοση και τον διεπιστημονικό μας διάλογο.

Καταρχήν, η δέσμευσή μας για δημοσίευση με ανοικτή πρόσβαση επιδιώκει να κρατήσει την «πόρτα» μας ανοικτή και να άρει τα εμπόδια στη διάδοση της γνώσης. Οι πόρτες δεν προϋπάρχουν. Οι πόρτες κατασκευάζονται. Κατασκευάζονται από ανθρώπους, με την πάροδο του χρόνου, σε συγκεκριμένους χώρους και για συγκεκριμένους σκοπούς. Οι πόρτες εξυπηρετούν έναν σκοπό. Ανάλογα με το σκοπό τους (και τον αισθητικό σχεδιασμό τους), οι πύλες μπορεί να είναι συμπαγείς ή να μπορεί κανείς να βλέπει διαμέσου τους. Ορισμένες πύλες μπορεί να έχουν κλειδαριά, άλλες όχι. Το να έχεις τη δυνατότητα να ξεκλειδώνεις μια πόρτα συνδέεται με προνόμια και συχνά αναρωτιέμαι ποιος ίσως μένει απέξω, γιατί και πώς.

Δεύτερον, η ταυτότητά μας ως δίγλωσσο περιοδικό βασίζεται σε μια κριτική ενασχόληση με το ρόλο της γλώσσας στην οικοδόμηση της γνώσης. Ίσως όπως το παίξιμο της λύρας, οι πολυπλοκότητες της μετάφρασης αυξάνουν την ανάγκη για πολιτισμική ευαισθησία και οξύνουν ερωτήματα γύρω από τις κυρίαρχες φωνές στο πεδίο που συχνά δίνουν προτεραιότητα στη χρήση της αγγλικής γλώσσας. Ως νεαρός που ζούσε στην Αθήνα, βίωσα από πρώτο χέρι την έλλειψη ελληνικών εκδόσεων μουσικοθεραπείας και την αποσύνδεσή τους από τις σύγχρονες εξελίξεις στην κυρίαρχη αγγλική βιβλιογραφία. Η δημιουργία των συνθηκών για τη γεφύρωση αυτών των

κενών έγινε αργότερα μια ηθική δέσμευση στο όραμά μου ως ιδρυτικός συντάκτης του *Approaches*. Πιο πρόσφατα, αυτό οδήγησε στη δημιουργία του *Λεξικού Μουσικοθεραπείας* (Τσίρης κ.ά., 2024), όπου μαζί με τις συν-επιμελήτριές μου αξιοποιούμε τα μεταφραστικά διλήμματα ως ανοίγματα για μια συνεργατική εμβάθυνση των νοημάτων εντός συγκεκριμένων κοινωνικοπολιτισμικών πλαισίων.

Τρίτον, η δέσμευσή μας υπέρ του διεπιστημονικού διαλόγου βρίσκεται στο επίκεντρο του *Approaches*. Ο διάλογος αυτός δεν αφορά μόνο το καλωσόρισμα απόψεων από «άλλους» επιστημονικούς χώρους. Καίριας σημασίας, είναι η ενεργή αναζήτηση ευκαιριών για κριτική και συνεργατική εμπλοκή με τις τρέχουσες πρακτικές *θυρο-κατασκευής* και *θυρο-κρατήματος* που ασκούμε. Τέτοιες ευκαιρίες περιλαμβάνουν τη δημιουργία χώρων για ανθρώπους – συμπεριλαμβανομένων εκείνων που ίσως θεωρούνται «ξενόφερτοι» – να είναι μέλη της συντακτικής μας ομάδας, να προσφέρουν ως κριτές και να συν-επιμελούνται ειδικές εκδόσεις. Πράγματι, αυτό το διεπιστημονικό ήθος έχει διαμορφώσει τη σύνθεση της συντακτικής μας επιτροπής από την ίδρυση του *Approaches*. Στον ανδρόγυνο φύλακα/κρατητή της λύρας, αναγνωρίζω τις πρώιμες προσπάθειές μου να διαμορφώσω έναν δημιουργικό και εποικοδομητικό χώρο όπου θα μπορούσαν να έρθουν κοντά συνάδελφοι από διαφορετικά επαγγελματικά πεδία και κοινωνικοπολιτισμικά πλαίσια. Θεωρούσα πως κάτι τέτοιο ήταν ιδιαίτερα κρίσιμο για την ελληνική κοινότητα μουσικοθεραπείας, όπου ανταγωνιζόμενες ατζέντες και προτεραιότητες, σε συνδυασμό με την έλλειψη επαγγελματικής ρύθμισης, μπορεί να δημιουργούν ένα αίσθημα διεπιστημονικής καχυποψίας και να περιορίζουν τη συνεργασία. Βασιζόμενοι στην προσπάθειά μας για διεπιστημονικό διάλογο η οποία διατρέχει τα τελευταία 15 χρόνια, ελπίζω ότι το *Approaches* θα συνεχίσει να αμφισβητεί παραδοσιακές έννοιες της θυροφύλαξης και να διευκολύνει συνεργατικούς χώρους *θυρο-κατασκευής*, *θυρο-αμφισβήτησης* και *θυρο-κρατήματος*.

BIBΛΙΟΓΡΑΦΙΑ

- Fansler, V., Reed, R., Arnett, A. T., Perkins, F., & Hadley, S. (2019). Playing in the borderlands: The transformative possibilities of queering music therapy pedagogy. *Voices: A World Forum for Music Therapy*, 19(3). <https://doi.org/10.15845/voices.v19i3.2679>
- Gombert, D. J. (2022). Who is being silenced?: Sociocultural and privilege dynamics within music therapy education. *Music Therapy Perspectives*, 40(2), 164-173. <https://doi.org/10.1093/mtp/miac023>
- Haire, N. (2022). "How can you have music therapy without humour?": A phenomenologically informed arts-based reflexive study exploring humour in music therapy with persons living with dementia. [Doctoral dissertation, University of Edinburgh] <http://dx.doi.org/10.7488/era/2057>
- Hicks, J. (2020). Gatekeepers of the profession: Using the code of ethics to guide supervision. *Music Therapy Perspectives*, 38(1), 13-16. <https://doi.org/10.1093/mtp/miaa002>
- Hsiao, F. (2014). Gatekeeping practices of music therapy academic programs and internships: A national survey. *Journal of Music Therapy*, 51(2), 186-206. <https://doi.org/10.1093/jmt/thu010>
- Schenstead, A.R. (2012). The timelessness of arts-based research: Looking back upon a heuristic self-study and the arts-based reflexivity data analysis method. *Voices: A World Forum for Music Therapy*, 12(1). <https://doi.org/10.15845/voices.v12i1.589>
- Τσίρης, Γ., Ακογιούνογλου, Μ., Παπασταύρου, Δ., & Κατοστάρη, Κ. (Επιμ.). (2022). Λεξικό μουσικοθεραπείας: Τόπος διεπιστημονικών συναντήσεων. *Approaches PLUS*, <https://approaches.gr/el/dictionary/> doi: 10.56883/aijmt.2024.445
- Wetherick, D. (2024). Gatekeeping and fence-making: Themes and discourses of musicianship in UK music therapy training. *British Journal of Music Therapy*, 38(2), 90-100. <https://doi.org/10.1177/13594575241270466>